

Prima instanță: Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău
Judecător: Nina Arabadji
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Nelea Budăi
 Ion Muruianu
 Valeri Efros

Î N C H E I E R E

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător: Tatiana Vieru

Judecători: Luiza Gafton, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Caras Eugeniu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Caras Eugeniu împotriva
Nataliei Iovița, privind încasarea arvunei și a cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Caras Eugeniu cu menținerea hotărârii Judecătoriei Rîșcani,
mun. Chișinău din 30 noiembrie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă ca depusă tardiv,

c o n s t a t ă :

La 05 iunie 2013, Caras Eugeniu a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Nataliei Iovița, privind încasarea arvunei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 27 iunie 2005, Caras Eugeniu a încheiat cu
Iovița Natalia Convenția de arvună, prin care ultima s-a obligat să-i vândă contra sumei
de 10 000 dolari SUA bunul imobil - etajul I, adică - 4/7 cotă-parte din imobilul lit. A cu
destinație comercială, suprafața totală de 140,7 m² și terenul cu suprafața de 0,018 ha,
situat pe str. Alexandru Marinescu, 11, bloc 3, mun. Chișinău.

La 22 iunie 2005 a transmis suma de 8 000 dolari SUA, iar Iovița Natalia urma să
perfecteze contractul de înstrăinare a bunului imobil menționat până la data de 01
ianuarie 2006.

Potrivit pct. 3 al convenției, prețul bunului imobil este 10 000 dolari SUA, iar
conform pct.6, pârâta s-a obligat de a efectua reconstrucția etajului II din sursele
financiare ale reclamantului.

Pentru neîndeplinirea obligațiilor asumate în conformitate cu prevederile pct. 4 din
convenția de arvună din 27 iunie 2005, pârâta Iovița Natalia s-a obligat să restituie dublul
arvunei achitate, în sumă de 16 000 dolari SUA.

Deoarece pârâta nu și-a onorat obligațiunile asumate în convenția de arvună din 27 iunie 2005, la 23 aprilie 2010 i-a înaintat o pretenție, iar prin răspunsul din 03 mai 2010 pârâta Iovița Natalia la informat că acceptă restituirea dublei arvine în mărime de 16 000 dolari SUA.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 noiembrie 2016, acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, a fost respins apelul declarat de Caras Eugeniu cu menținerea hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 noiembrie 2016.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 14 iulie 2017 Caras Eugeniu a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu remiterea cauzei spre rejudecare.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sânt ilegale și neîntemeiate, fiind pronunțate cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material și de drept procedural.

Totodată a indicat că, prin scrisoarea din 03 mai 2010, Iovița Natalia a recunoscut suma de 16 000 dolari SUA și a propus achitarea banilor în termen de 30 de zile. Din aceste considerente consideră că cererea de chemare în judecată a fost depusă în termen.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Caras Eugeniu, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 17 august 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. Până la examinarea cererii de recurs, intimata nu a depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei se constată că, decizia Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017 a fost expediată în adresa participanților la proces prin intermediul oficiului poștal la data de 15 mai 2017 (f.d.160), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 14 iulie 2017 (f.d.154).

Astfel, instanța de recurs constată că, recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat cererea de recurs în interiorul termenului de două luni.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva

Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem, (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Caras Eugeniu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Caras Eugeniu, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Luiza Gafton

Nicolae Craiu